

Navedeni pravac znaka pitanja kojim se završava *Genealogija morala* i sam se grana u čitav niz pitanja. Da li u prethodno navedenom citatu Niče tvrdi da filozofa nikada nije ni bilo? Ili pak tvrdi da je bilo filozofa, ali da nikada nije bilo “filozofa” pod znacima navoda? Što sa sobom povlači pitanje razlike filozofa i “filozofa” pod znacima navoda, odnosno pitanje šta se događa sa filozofom kada je stavljen pod znake navoda? Dalje, šta je uslov mogućnosti “filozofa” pod znacima navoda i šta je ono što ga je onemogućavalo? U krajnjem, da li mogućnost filozofa onemogućava “filozofa” pod znacima navoda, i da li je mogućnost “filozofa” pod znacima navoda nemogućnost filozofa?

Filozofija je sebe kroz vlastitu povest neprestano razumevala kao najviši izraz humaniteta. U pogledu na to da se filozofija uvek već samorazumevala kao samotransparentnost humaniteta, suština filozofije i suština čoveka su nerazdvojne. Upravo je to razlog zašto Niče u prethodno navedenom mestu iz *Genealogije morala* filozofa budućnosti stavlja pod znake navoda, odnosno govori o filozofu pod znacima navoda, a ne o filozofu. Naime, postoji nerazlučiva veza između načina života čoveka i filozofske refleksije koja izrasta iz datog načina života. Ontologija, kao fundamentalna filozofska disciplina, u pogledu na prethodno rečeno, za Ničea nikada nije značila ništa drugo do ići pojmovno do kraja u legitimaciji *datosti* vladajućeg “sveta života”.

Ukoliko se filozofija samorazumeva kao najviši oblik borbe čoveka za samotransparentnost, utoliko je filozofija za Ničea najčistitiji izraz resantimana, jer je čovek, shodno Ničeovom sudu, biće koje u osnovi stoji pod znakom pobede reaktivnih sila. Upravo je prethodno rečeno razlog zašto Niče nikada ne zagovara promenu čoveka (poboljšanje, napredovanje u čoveštvu), već koristi termin